

Warszawa, 29 kwietnia 2022 r.

dr hab. Marta Kaliska
Instytut Komunikacji Specjalistycznej i Interkulturowej
Wydział Lingwistyki Stosowanej
Uniwersytet Warszawski

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym

dra Daniela Słapka

prowadzonym przez Radę Doskonałości Naukowej i Radę Dyscypliny Językoznawstwo
Uniwersytetu Jagiellońskiego

1. Informacje ogólne o Kandydacie

Dr Daniel Słapek w roku 2007 uzyskał tytuł magistra filologii włoskiej na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Śląskiego, a w 2012 roku ukończył studia doktoranckie w tej samej jednostce na podstawie pracy doktorskiej pt.: „Principi costruttivi del dizionario-macchina italiano-polacco. Approccio orientato agli oggetti”, której promotorem był prof. dr hab. Wiesław Banyś. Co więcej w 2011 roku na Uniwersytecie Jagiellońskim obronił pracę magisterską z zakresu kulturoznawstwa o specjalności językoznawczej.

Już na początku studiów doktoranckich w roku 2007 Habilitant związał się zawodowo z Instytutem Języków Romańskich i Translatoryki UŚ w Katowicach, prowadząc tam zarówno zajęcia z języka włoskiego, jak i bardziej wymagające kursy językoznawstwa ogólnego, współczesnych teorii językoznawczych i kultury Włoch. W latach 2012-2013 pracował również jako wykładowca w Kolegium Języków Obcych Politechniki Śląskiej w Gliwicach, uzyskując dodatkowo stopień nauczyciela kontraktowego. W roku 2013 został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Filologii Włoskiej Szkoły Wyższej „Ateneum” w Gdańsku, a w 2014 uzyskał tę samą pozycję w Zakładzie Italianistyki Instytutu Filologii Romańskiej Uniwersytetu Wrocławskiego. Dodatkowo pracował jako wykładowca w Wyższej Szkole Filologicznej we Wrocławiu. Od roku 2020 pełni funkcję adiunkta w Instytucie Filologii Romańskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Analizując przebieg kariery zawodowej i dorobek naukowy dra Daniela Słapka zauważa się zgodność profilu wykształcenia z tematyką publikowanych prac. Główną dziedzinę jego zainteresowań badawczych stanowi językoznawstwo teoretyczne, metajęzykoznawstwo, zagadnienia gramatyczne w obrębie przede wszystkim cech współczesnego języka włoskiego a także leksykografia komputacyjna, przekład automatyczny oraz bibliometria. W każdej z tych dziedzin Habilitant wykazuje się niezwykłą dokładnością metodologiczną i dociekliwością badawczą. Warto zauważyć także, że mimo dużego

zaangażowania dydaktycznego i jednocześnie pracy nieraz w trzech różnych uczelniach, bierze aktywny udział w życiu akademickim: do tej pory uczestniczył czynnie w 29 konferencjach naukowych krajowych i międzynarodowych a współorganizował 6 konferencji naukowych, będąc członkiem komitetu naukowego 3 konferencji zagranicznych (Pula, Bochum, Campobasso). Co więcej, brał udział w projektach badawczych w charakterze kierownika projektu (grant nr 21H 12 0240 81 uzyskany w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki oraz Minigrant badawczy w obszarze DigiWorld w ramach Inicjatywy Doskonałości Uniwersytetu Jagiellońskiego). Jest członkiem krajowych i międzynarodowych towarzystw naukowych: Stowarzyszenia Italianistów Polskich, Società Internazionale di Linguistica e Filologia Italiana, American Association of Teachers of Italian, Pacific Ancient and Modern Language Association. Odbył trzy staże zagraniczne w latach 2017 (Università degli Studi Roma Tre), 2018 (Université Sorbonne Nouvelle) i 2019 (Petersburski Uniwersytet Państwowy) a dodatkowo aktywnie uczestniczył w programie Erasmus + (*Staff Teaching Mobility*), prowadząc zajęcia dydaktyczne w takich uczelniach jak na przykład: Università degli Studi “Gabriele d’Annunzio” – 2019; Univerzitet „Kiril i Metodij” w Skopje – 2018, 2019; Université de Guyane w Gwinei Francuskiej – 2017; Università degli Studi di Bari – 2012, Universidad de Las Palmas de Gran Canaria – 2010. W ramach programu Erasmus + nie tylko prowadził zajęcia dydaktyczne, ale także uczestniczył w szkoleniach zawodowych (*Staff Training Mobility*) zorganizowanych przez Universidade de Coimbra w Portugalii i Istituto Universitario della Mediazione we Włoszech. Ponadto, Habilitant prowadził wykłady gościnne na zaproszenie Zakładu Italianistyki Uniwersytetu Łódzkiego (2014), Instytutu Neofilologii Uniwersytetu Zielonogórskiego (2015) oraz Università degli Studi Roma Tre (2021).

Na szczególną uwagę zasługuje jego działalność redakcyjna: od roku 2015 pełni funkcję redaktora tematycznego z zakresu językoznawstwa cieszącego się coraz większą renomą czasopisma naukowego *Italica Wratislaviensia* wydawanego przez Instytut Filologii Romańskiej Uniwersytetu Wrocławskiego. Dr Daniel Słapek jest także członkiem komitetu naukowego czasopisma *Italiano a Stranieri* (wydawnictwo Edilingua z Rzymu) oraz serii *University, Teaching & Research* (wydawnictwo Pensa Multimedia z Lecce, Apulia). Pełnił także funkcję sekretarza redakcji czasopisma *Polonica* (wydawca: IJP PAN). Jest autorem jednej recenzji w procedurze doktorskiej oraz recenzji wydawniczych dla takich czasopism jak: *Lingue e Linguaggi*, *PL.IT / Rassegna italiana di argomenti polacchi*, *Italica Wratislaviensia*, *Studia de Cultura* oraz *Translatorica & Translata*.

Habilitant uczestniczył też w zespołach eksperckich oceniających wnioski o finansowanie badań, m.in. w programie DigiWorld 2021 Uniwersytetu Jagiellońskiego, w konkursie Minigranty badawcze dla studentów i doktorantów organizowanych również przez tę uczelnię w roku akademickim 2020/21 w ramach Inicjatywy Doskonałości UJ. Od czerwca 2021 roku pełni funkcję sekretarza Komisji konkursowej Wydziału Filologicznego UJ. Należy również podkreślić jego udział w pracach Zespołu doradczego do spraw wykazów czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji

międzynarodowych w dyscyplinie naukowej językoznawstwo przy MNiSW, któremu to przewodniczył od 28 stycznia do 30 kwietnia 2019 roku.

Co do osiągnięć organizacyjnych, to warto zaznaczyć, że już od początku pracy akademickiej Habilitant pełnił ważne funkcje organizacyjne: w ramach swojej pracy na Uniwersytecie Wrocławskim dwukrotnie pełnił funkcję p.o. kierownika Zakładu Italianistyki (2015-16 i 2018-2019), koordynował program Erasmus +, był członkiem Instytutowego Zespołu ds. Jakości Kształcenia, koordynatorem systemu Usos dla kierunku italianistyka oraz współtworzył program studiów italianistycznych; natomiast na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego sprawuje funkcję sekretarza komisji konkursowej. Dodatkowo, jest on zaangażowany w działalność Stowarzyszenia Italianistów Polskich, gdzie w latach 2015-19 był członkiem Komisji Rewizyjnej. W 2018 roku otrzymał nagrodę Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego właśnie za osiągnięcia organizacyjne.

Niewątpliwie, Habilitant wyróżnia się dużą i ponadprzeciętną aktywnością naukową, dydaktyczną i organizacyjną. Po uzyskaniu tytułu doktora nauk humanistycznych w roku 2012 zauważa się znaczny rozwój jego zainteresowań naukowo-badawczych w obszarze językoznawstwa teoretycznego, bibliometrii, metajęzykoznawstwa i gramatyki włoskiej. Przedstawione do recenzji artykuły, nie tylko te stanowiące osiągnięcie naukowe zgodnie z art. 219, wykazują wysoki poziom merytoryczny, językowy i metodologiczny. Habilitant posługuje się językiem włoskim na poziomie rodzimego użytkownika języka a warstwa językowa tekstów jest zawsze należycie dopracowana.

2. **Ocena osiągnięcia naukowego zgłoszonego przez Habilitanta** zgodnie z art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce

Jako osiągnięcie habilitacyjne dr Daniel Słapek zgłosił cykl ośmiu napisanych w języku włoskim artykułów pt.: „Grammatica (Grammaticografia) italiana: analisi e reinterpretazione di alcuni problemi grammaticali in una prospettiva non nativa”; w języku polskim: „Problemy gramatyki (gramatykografii) włoskiej: analiza i reinterpretacja wybranych zagadnień z perspektywy nienatywnej”.

Cykl został opublikowanych w latach 2015-21 w różnych czasopismach międzynarodowych, których punktacja według listy MNiSW wynosi: *Zeitschrift für romanische Philologie* - 200 pkt., *Romanische Forschungen* – 140 pkt., *Lingua Montenegrina: The Magazine of Linguistic, Literary and Cultural Issues* – 20 pkt., *Italica Belgradensia* – 20 pkt., *Analele Universităţii din Craiova* – 70 pkt., *Rassegna Italiana di Linguistica Applicata* – 10 pkt., *Italica. Journal of the American Association of Teachers of Italian* – 10 pkt. Habilitant uzyskał łącznie 470 punkty, co stanowi bardzo wysoki wynik w świetle nowych wytycznych ewaluacyjnych. Należy podkreślić, że wszystkie wyżej wymienione czasopisma cieszą się międzynarodową renomą wśród badaczy zajmujących się językoznawstwem romańskim, przy czym zauważa się tu pewną przewagę artykułów opublikowanych w czasopismach italianistycznych z obszaru sławistycznego i niemieckiego.

Cykl tworzy spójną całość poświęconą wybranym zagadnieniom z zakresu współczesnej gramatyki włoskiej, a główny obszar zainteresowań nie odnosi się do funkcjonalnego aspektu użycia języka, lecz do rzadziej omawianych kwestii morfologicznych i wariantywność form. W swoich artykułach Autor dokonuje analizy gramatyk języka włoskiego o charakterze dydaktycznym, jak i podręczników do nauki tego języka, zestawiając kontrastywnie ich treść z wynikami badań korpusowych ukazujących preferencje rodzimych użytkowników języka w wyborze danych form. Analiza wykazała zarówno pewne niedociągnięcia i braki w publikacjach dydaktycznych, jak również nieścisłości i rozbieżności istniejące między samymi publikacjami a niekiedy obecność form błędnych lub przestarzałych. Co więcej, Habilitant zauważa nieodpowiedni podział zagadnień gramatycznych w odniesieniu do skali biegłości językowej wprowadzonej w powszechnie uznanym dokumencie, jakim jest „Europejski system opisu kształcenia językowego” (ESOKJ). Jednakże, celem wszystkich artykułów stanowiących osiągnięcie habilitacyjne jest nie tylko wskazanie niedociągnięć i rozbieżności między poziomem teoretycznym a uzusem, lecz skłonienie badaczy zajmujących się językiem włoskim do refleksji nad normą językową oraz koniecznością wprowadzenia bardziej systemowych rozwiązań w obszarze gramatyki opisowej.

Jak zaznacza dr Daniel w autoreferacie, artykuły, które otwierają cykl, stanowią wprowadzenie do tematyki nauczania gramatyki języka włoskiego i są to „Argomenti grammaticali nei manuali e nei certificati d’italiano LS” (2017) i „Incompletezza delle grammatiche didattiche della lingua italiana: un’analisi confrontativa” (2018) opublikowane we włoskim czasopiśmie *Rassegna Italiana di Linguistica Applicata* (wydawnictwo Bulzoni). W pierwszym z nich Autor zauważa brak opracowania dla języka włoskiego repertuaru zagadnień gramatycznych według ogólnych poziomów biegłości ESOKJ, przez co w badanych podręcznikach i egzaminach certyfikacyjnych występują znaczne rozbieżności w tym zakresie. Pod lupę zostają wzięte aż 32 podręczniki opracowane przez włoskie i międzynarodowe wydawnictwa, jak i sześć certyfikatów: CILS, CELI, Cert.it, PLIDA, Diploma di italiano AIL i TELC. Wyniki badania przedstawiono czytelnie w formie tabel, dzięki czemu możliwe jest zaobserwowanie konkretnych różnic i podobieństw w prezentowaniu materiału gramatycznego. Autor skupił swoją uwagę również na precyzji, z jaką w poszczególnych tytułach omawia się określone struktury. W drugim artykule przedmiotem badania stają się natomiast gramatyki dydaktyczne języka włoskiego dedykowane obcokrajowcom. Analizie zostało poddanych 20 tytułów, których autorzy deklarują zgodność wprowadzonej kategoryzacji pojęć z ESOKJ. Podobnie jak w poprzednim studium, uwypuklone zostają pewne niedociągnięcia i sprzeczności istniejące pomiędzy poszczególnymi gramatykami, co po raz kolejny ukazano brak wypracowania jednolitego, standardowego systemu porządkowania zagadnień gramatycznych według europejskiej skali biegłości. Co ciekawe, we wstępie do artykułu Autor przytacza dane ilościowe dotyczące publikacji poświęconych ogólnie rozumianej gramatyce, które w roku 2016 stanowiły jedynie 2,3% wszystkich publikacji z zakresu edukacji językowej we Włoszech (s. 146). Niestety, świadczy to o braku zainteresowania kwestią gramatyki czy też kompetencji gramatycznej osób uczących się ze strony włoskich dydaktyków i językoznawców.

W kolejnych artykułach Habilitant zajmuje się kwestią koniugacji czasowników włoskich w czasach przeszłych trybu oznajmującego, takich jak: *imperfetto*, *passato prossimo*, *trapassato prossimo/remoto*, a zwłaszcza *passato remoto*. W tekście pt.: „La presentazione delle (ir)regolarità flessive nelle grammatiche d’italiano per stranieri: il caso dei tempi passati dell’indicativo” (2020) tematyka rozważań obejmuje zarówno sposoby przedstawiania nieregularnych form fleksyjnych powyższych czasów przeszłych w 20 gramatykach do nauki języka włoskiego, jak i możliwości usystematyzowania tychże reguł poprzez np. zastosowanie kryterium frekwencji, wyznaczenie grup czasowników nieregularnych właściwych lub odpowiednie wyróżnienie danych klas czasowników. W artykule „Il congiuntivo nelle grammatiche d’italiano per stranieri: un’analisi critica delle introduzione delle forme verbali” (2020) uwaga skupia się na kwestii prezentowania i omawiania koniugacji regularnej i nieregularnej czasowników w trybie łączącym: *congiuntivo presente* i *imperfetto*. Autor poddał analizie 17 gramatyk dydaktycznych języka włoskiego, wykluczwszy te z poziomu A1-A2, ponieważ nie odnoszą się one w żaden sposób do trybu łączącego. Wnioski wynikające z jego obserwacji po raz kolejny nie zaskakują; okazuje się bowiem, że istnieje wiele rozbieżności w komentarzach gramatycznych obecnych w tychże publikacjach. Omawiane czasowniki porządkowane są w sposób chaotyczny i niekonsekwentny a kategorie morfemów gramatycznych nie są wskazane w sposób jednoznaczny. Warto zaznaczyć, że temat trybu łączącego jest bardzo często analizowany przez włoskich badaczy w ujęciu funkcjonalnym, przede wszystkim w opozycji do trybu oznajmującego (Della Valle, Patota 2011; Cortelazzo 2001). Tymczasem Habilitant koncentruje się na mniej popularnej problematyce dotyczącej samej fleksji czasowników w języku włoskim, które wykazują duży stopień wariantywności.

W artykule z tego zakresu tematycznego „Note sull’insegnamento del passato remoto regolare dei verbi uscenti in *-ere*: analisi dei materiali didattici” (2020) Habilitant koncentruje swoją uwagę na sposobach opisywania wariantywności końcówek czasowników z II grupy koniugacyjnej w 1 i 3 osobie liczby pojedynczej i 3 os. liczby mnogiej w gramatykach przeznaczonych dla osób uczących się języka włoskiego, podręcznikach, tablicach koniugacyjnych oraz słownikach czasowników włoskich. Autor zauważa, że aspekt morfologiczny wydaje się w tych publikacjach dość zaniedbany na rzecz wymiaru funkcjonalnego użycia czasu *passato remoto*. W kolejnym artykule o podobnej tematyce, pt.: „Doppia coniugazione regolare del passato remoto in italiano contemporaneo: la (falsa?) alternanza tra le forme verbali uscenti in *-ei*, *-è*, *-erono* ed *-etti*, *-ette*, *-ettero*” (2020) nie tylko wskazuje się na pewne nieścisłości opisowe, ale, dodatkowo, zostaje określone rzeczywiste użycie różnych form fleksyjnych tych czasowników na podstawie korpusów języka włoskiego, takich jak Italian Web systemu Sketch Engine, CORIS i la Repubblica. Analiza dowiodła, że informacje dostarczone w publikacjach dydaktycznych są w niektórych przypadkach sprzeczne z rzeczywistymi preferencjami rodzimych użytkowników języka. Należałoby więc zrewidować niektóre reguły gramatyczne, odpowiednio opisując je względem faktycznych użyć językowych.

Zainteresowania badawcze Habilitanta dotyczą nie tylko form fleksyjnych czasowników, ale także zastosowania rodzajnika określonego z przymiotnikami dzierżawczymi i rzeczownikami

afektywnymi określającymi członków rodziny. W opublikowanym w 2021 roku artykule „L'uso dell'articolo determinativo davanti ai singenionimi affettivi preceduti da un possessivo: un quadro statistico”, Autor analizuje konfrontatywnie reguły gramatyczne przedstawione w wybranych gramatykach dydaktycznych dotyczące odnośnych użyć, jak i dane statystyczne uzyskane z korpusu języka włoskiego Italian Web. Ponownie, studium wykazało rozbieżności istniejące między poziomem teorii a poziomem uzusu, co niewątpliwie stawia pod znakiem zapytania sensowność określonych komentarzy gramatycznych. Jak zauważa Autor, na decyzję użytkowników języka, czy zastosować rodzajnik czy też nie wpływa przede wszystkim wymiar afektywny, czyli kategoria psychologiczna: najrzadziej rodzajnik określony występuje z formami dzierżawczymi 1 os. liczby pojedynczej *mio/mia*. Serię zamyka tekst poświęcony zaimkowi względnemu: „Il pronomo relativo rivisto” (2015), w którym Autor dokonuje przeglądu reguł użycia zaimków względnych *che*, *quale*, *cui* zaprezentowanych we włoskich gramatykach dydaktycznych. W korpusie tekstów poddanych analizie zostały uwzględnione gramatyki wymienione w sylabusach kursów gramatyki opisowej oferowanych przez polskie italianistyki. Po raz kolejny Habilitant posłużył się tutaj najobszerniejszym korpusem języka włoskiego Italian Web (as Corpus) w celu uzupełnienia reguł opisowych o rzeczywiste tendencje. Artykuł stanowi niezwykle dokładne kompendium wiedzy na temat włoskich zaimków względnych, których użycie zostało szczegółowo zilustrowane przy pomocy licznych przykładów zdań zaczerpniętych zarówno z gramatyk, jak i z korpusu. Autor jak zwykle zauważa, że włoskie publikacje są w tym zakresie dość archaiczne, niekompletne i nieuporządkowane, a treść i schemat całej publikacji ukierunkowane zostały przede wszystkim na potrzeby osób uczących się języka włoskiego.

Podsumowując, należy podkreślić, że wyżej opisana seria artykułów stanowiąca osiągnięcie w procesie habilitacyjnym to spójna tematycznie i strukturalnie całość, która mogłaby też zostać wydana w postaci jednej monografii naukowej, gdzie każdy artykuł stałby się odpowiednim rozdziałem. Godny pochwały jest wysoki poziom metodologiczny przeprowadzonych przez Habilitanta badań wynikający z niezwyklej dokładności i precyzji analitycznej. Lektura artykułów dostarcza również ciekawych wniosków na temat stopnia aktualności włoskich gramatyk i podręczników oraz ich relacji z dominującym uzusem, skłaniając do refleksji nad włoską normą językową.

3. Ocena osiągnięć naukowo-badawczych i dydaktycznych

3.1. Ilościowa ocena dorobku publikacyjnego

Oprócz wyżej omówionego osiągnięcia habilitacyjnego, dorobek publikacyjny Habilitanta obejmuje następujące publikacje:

- 3 monografie, w tym monografia opracowana na podstawie pracy doktorskiej i monografia we współautorstwie;
- 3 monografie współredagowane;
- 6 monograficznych tomów czasopism naukowych;

- 21 artykułów naukowych, nie uwzględniając tych wskazanych jako główne osiągnięcia habilitacyjne, w tym 3 przyjęte do druku.
- 4 rozdziały w monografiach zbiorowych.

Artykuły zostały opublikowane przede wszystkim w języku włoskim, w mniejszym wymiarze w języku polskim, w czasopiśmie i monografiach wydawanych w Polsce, we Włoszech i w Hiszpanii.

Na dzień 28 kwietnia 2022 roku liczba cytowań prac Habilitanta wynosi 33 w portalu w Google Scholar (w tym 27 od roku 2017). Niemniej, biorąc pod uwagę jego najnowsze publikacje w renomowanych czasopiśmie, takich jak na przykład *Romanische Forschungen* (140 pkt. na liście MNiSW), czy *Zeitschrift für romanische Philologie* (200pkt) liczba cytowań z pewnością będzie coraz wyższa.

Dorobek publikacyjny Habilitanta jest spójny tematycznie: dominują zagadnienia gramatyczne, rozważanie metajęzykoznawcze a nawet bibliometryczne. Wkład dra Daniela Słapka w rozwój polskich studiów italianistycznych jest niewątpliwie istotny i pełni on ważną rolę w promowaniu polskiej myśli italianistycznej poza granicami naszego kraju.

Należy podkreślić również fakt, że zrealizował on ważne projekty badawcze, uzyskując dofinansowanie w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki (grant nr 21H 12 0240 81) oraz konkursów wewnętrznych dla młodych badaczy zorganizowanych głównie przez Uniwersytet Wrocławski. Obecnie pełni funkcję kierownika projektu pt.: „Bibliografia italianistyki polskiej: cyfrowe repozytorium, digitalizacja tekstów, analiza bibliometryczna”, którego źródłem finansowania jest Minigrant badawczy w priorytetowym obszarze DigiWorld w ramach Inicjatywy Doskonałości Uniwersytetu Jagiellońskiego. Jak zaznaczyłam w części poświęconej sylwetce Kandydata, Dr Daniel Słapek jest niezwykle aktywnym badaczem, brał i bierze udział w licznych konferencjach, komitetach naukowych i redakcyjnych. Jest on osobą rozpoznawalną w środowisku italianistów nie tylko w Polsce, ale także za granicą, zwłaszcza we Włoszech i w krajach bałkańskich, o czym świadczą miejsca wydań jego publikacji naukowych.

Odnosnie do osiągnięć dydaktycznych, wachlarz prowadzonych przez niego zajęć jest niezwykle szeroki. Habilitant prowadził następujące zajęcia: (1) praktyczna nauka języka włoskiego – przede wszystkim moduły gramatyczne; (2) kursy z zakresu językoznawstwa: wstęp do językoznawstwa, metodologia badań, współczesne teorie językoznawcze, językoznawstwo włoskie i języka polskiego, gramatyka opisowa, gramatyka kontrastywna języka włoskiego i języka polskiego; (3) kursy z zakresu kultury Włoch; (4) kursy i warsztaty tłumaczeniowe – w tym tłumaczenia specjalistyczne, pragmatyka przekładu, techniki przekładu pisemnego; (5) kursy komputerowe dla filologów/tłumaczy, nowe technologie w środowisku zawodowym, narzędzia pracy tłumacza, podstawy humanistyki cyfrowej. Wydaje się godna uwagi jego działalność dydaktyczna w ramach programu Erasmus +: Habilitant zrealizował aż 16 wyjazdów zagranicznych głównie we Włoszech, Hiszpanii, Macedonii, Portugalii i Gujanie Francuskiej.

Dr Daniel Słapek był promotorem prac licencjackich w latach 2014-19 na Uniwersytecie Wrocławskim, 2014-17 w Wyższej Szkole Filologicznej we Wrocławiu, 2016-16 w Ateneum Gdańsk. Od roku 2021/22 prowadzi seminarium magisterskie w Zakładzie Filologii Włoskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego. Co istotne w procesie habilitacyjnym, pełni też funkcję promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgr Agaty Zapłotnej z Uniwersytetu Wrocławskiego (promotor: dr hab. Justyna Ziarkowska, prof. UWr; tytuł rozprawy: „Analiza porównawcza trybu łączącego w konstrukcjach złożonych z *verba putandi* w języku włoskim i hiszpańskim” – tematyka pracy oczywiście łączy się z zainteresowaniami badawczymi Habilitanta).

4. Wnioski końcowe

W oparciu o wnikliwą analizę osiągnięć dra Daniela Słapka na wszystkich polach działalności akademickiej, uważam, że dorobek naukowy Habilitanta znacząco się rozwinął po uzyskaniu przez Niego w 2012 r. stopnia doktora nauk humanistycznych i stanowi istotny wkład w rozwój językoznawstwa w zakresie języka włoskiego.

Tym samym, stwierdzam, że przedstawione do recenzji osiągnięcie naukowe wraz z pozostałym dorobkiem Kandydata, z naddatkiem spełnia wymogi określone w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce i wnoszę o nadanie Mu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Warszawa, dn. 29 kwietnia 2022 r.

Marta Kaliska